

Bilgrav-Nielsen (RV):

Det var jo den 30. oktober 1980, vi sidst havde en debat om forstærkningspolitikken, og man kan godt sige, at der siden da er sket visse ændringer. Dengang var der meget kraftige opfordringer fra navnlig venstre og de konservative, men også andre borgerlige partier til regeringen om at søge at få en så god ordning i stand som muligt, dvs. gerne med hærstyrker, med depoter med tungt våbenudstyr osv. osv., altså lidt i stil med den tale, som hr. Arentoft holdt i dag, og som jo nærmest gik på, at man måtte beklage, at Danmark var for lille til at have et virkelig stort forsvar. Det er for så vidt også en slags erkendelse, som jeg tror er ganske god at komme til, men ud fra lidt andre præmisser.

Det, der så er situationen i dag, er, at man tvinges til ved en forespørgsel at redegøre for nogle synspunkter om nogle holdninger til en fornyelse af forstærkningspolitikken, og vi må beklage, at regeringen ikke har valgt, når der skal fornyelser til – for det må jo være nødvendigt, når man nu har et papir med opstilling af visse nydannelser og ændringer på – at komme med det som et egentligt forslag til behandling i folketinget. Så ville man undgå meget af det, man berettiget kalder for hemmelighedskræmmeriet, og det, som man måske uberettiget kalder for mistænkeliggørelse – hvad ved jeg. Fru Mette Madsen var inde på noget i samme stil. Ja men det skyldes jo, at man ikke åbent lægger sine ting frem. Havde vi en behandling, som vi har ved forslag til beslutning, kunne man jo dykke ned i tingene, stille spørgsmål og få besvarelser frem. Nu er det altså foregået ved, at vi har fået en orientering i forsvarsudvalget og i udenrigsnævnet bag lukkede døre, som det jo sker dér, og så altså også her, men stadig væk på baggrund af nogle ganske få og ret uspecificerede oplysninger om, hvad det egentlig er, man nu vil til at gå ind i.

Så jeg må sige, at det er lykkedes for regeringen at skabe en total uklarhed omkring dansk forstærkningspolitik og dermed også om dansk atomvåbenpolitik. På en og samme tid oplyser regeringen, at den vil indgå en ny forstærkningsaftale med NATO, men at denne aftale reelt ikke indeholder noget nyt.

Den selvmodsigtelse har sin årsag i, at regeringen på den ene side vil tilfredsstille V,

K, CD og kristeligt folkeparti og på den anden side vil tilfredsstille, går jeg ud fra, en større gruppe socialdemokratiske kritikere med hensyn til det, der er ved at ske. Jeg tror, man kan fastslå uden videre, at det er de socialdemokratiske kritikere, der bliver snydt. Om den nyordning, man nu vil indføre, siger man, at den ikke umiddelbart vil medføre mere depotbyggeri, ikke flere depotområder, og heller ikke flere depoter, i hvert fald ikke for nærværende. Det afhænger af de forhandlinger, man nu skal føre med afsender.

Jeg tror, vi kan slå fast, at der bliver tale om, at der skal oplægges mere udenlandsk krigsmateriel i Danmark. Det betyder, at Danmark i en eventuel konfliktsituation vil blive prioriteret højere som mål for bombardement. Sådan er det. Mere udenlandsk krigsmateriel oplagt i Danmark betyder også, at ejermænd kan påberåbe sig beskyttelsesret, brugsret til det oplagte, og hvor bliver så dansk suverænitet af? Det kan være på sin plads at minde om, at vi i 1949, da Danmark blev medlem af NATO, blev forsikret om, at vi ville bevare vor fulde selvbestemmelsesret over, om og hvornår vi i givet fald ville være deltager i en eventuel konflikt, der ikke berørte dansk område. Ved at acceptere mere udenlandsk krigsmateriel oplagt her i Danmark øger vi risikoen for, at Danmark mod sin vilje vil blive brugt som opmarchområde og dermed kan blive brugt som udgangspunkt for krigshandlinger, også i områder, hvor vi ikke føler Danmark bør være indblandet.

Det nytter ikke noget, at man ikke vil diskutere disse ting og kalder det for mistænkeliggørelse, når vi andre stiller spørgsmål, for vi er nødt til at bede om en afklaring af disse forhold.

Den risiko, der ligger i de områder, jeg her har nævnt, er forstærket derved, at man nu bruger andre begreber med hensyn til, hvornår man kunne tænkes at ville tilkalde forstærkninger. Det kan altså allerede nu ske i fredstid, og jeg må her takke hr. Gert Petersen for det citat, han bragte for lidt siden, og som frikender det radikale venstre for i 1973 at skulle have medvirket til den forstærkningspolitik, der nu er aktuel. Jeg takker meget for det citat, som beviser, at dengang var det helt andre forestillinger, man havde om, hvornår man i givet fald skulle tilkalde for-